

Chương 1 Hành quân

Đoàn tàu đêm lao vùn vụt trong gió, phát ra âm thanh xình xịch... xình xịch... vui tai như đang hát ca giữa không gian yên ả. Trong toa giường nằm ấm cúng, cậu bé Rô mười tuổi vẫn đang cặm cụi đọc sách. Rô mê mẩn thế giới tự nhiên đến mức lúc nào cũng mang theo chiếc kính lúp bên mình như một vật báu chẳng rời tay.

Cạnh đó, cô em họ tên Chép đã nằm gọn trong lòng ông, ngủ ngon lành từ lúc nào. Tiếng ông trò chuyện đều đều, êm ái như một bản nhạc ru ngủ kì diệu. Chép vừa bú xong một bình sữa đầy, thỉnh thoảng lại nhoẻn miệng cười xinh xắn, tay ôm chặt lấy em mèo bông mềm mại.

Anh trai của Chép là cu Mè tám tuổi cũng đã say giấc nồng. Cái tay chắc nịch của nó vòng qua ôm lấy cổ Bin Bông, chú chó lông vàng tròn ửng như một quả bóng. Lạ thật nhé, dù bị Mè ôm chặt cứng nhưng Bin Bông vẫn ngủ khò khò. Chốc chốc, Mè lại cười khúc khích trong mơ, làm nước dãi chảy cả ra đầu Bin Bông. Chắc hẳn cậu chàng đang mơ thấy một chuyến phiêu lưu thú vị lắm! Để được mang Bin Bông về quê nghỉ

Hè, bốn chị em đã phải “đấu tranh” quyết liệt mới được người lớn đồng ý đấy. Lần đầu được đi tàu hỏa, cả đám nhóc cứ xôn xao, chí chóc khiến cái khoang nhỏ vui như mở hội.

Chị cả Bống, cô nữ sinh lớp Tám, thì vẫn thao thức nghe ông kể chuyện. Bống tự hào lắm vì mình là “thuyền trưởng” dẫn dắt đàn em gồm Rô, Mè và Chép. Cả bốn chị em đều được đặt tên theo các loài cá, và Bống luôn tự nhủ mình phải hiền dịu, đảm đang như cô Tấm trong truyện cổ tích để chăm sóc các em.

Giọng ông trầm ấm đưa Bống ngược dòng thời gian:

- Ngày xưa, những đoàn xe chở vũ khí, thuốc men ra tiền tuyến thường chỉ chạy vào ban đêm để tránh bị kẻ địch phát hiện. Các chiến sĩ có câu khẩu hiệu nằm lòng: *Đi không dấu, nấu không khói, nói không tiếng.*

Bống bị cuốn vào những thước phim lịch sử sống động qua lời kể của ông. Ông kể về những chuyến hành quân dài dằng dặc, các chú bộ đội phải gùi trên vai hành lý nặng tới ba mươi kí, băng rừng vượt suối suốt ba tháng trời mới tới nơi. Ánh mắt ông xa xăm, giọng bồi ngùi khi nhớ về những đồng đội đã ngã xuống giữa rừng già Trường Sơn đại ngàn.

Bống nhìn ông đầy ngưỡng mộ. Ông nâng niu chiếc đèn pin cũ, cái bi đồng nước hay chiếc đài cổ lỗ sĩ như những báu vật. Với Bống, đó không chỉ là

đồ vật, mà là cả một bầu trời kí ức hào hùng mà ông muốn truyền lại cho con cháu.

Đêm đã về khuya. Ông đã thiếp đi, tay vẫn ôm bé Chép. Rô cũng đã cất sách và bắt đầu ngáy khò khò. Cu Mè thì nằm phơi bụng, để chú chó Bin Bông gác mõm lên người tìm hơi ấm.

Bống nhìn qua cửa sổ. Bên ngoài trời tối sẫm, chỉ có những vì sao li ti lấp lánh. Mảnh trăng non thoát ẩn thoát hiện sau những rặng cây. Đoàn tàu vẫn miệt mài lao đi, khi thì lướt qua những dãy phố sáng đèn, khi lại chìm vào cánh đồng mênh mông tĩnh lặng. Xa xa, những bóng núi cao lớn trông như những người khổng lồ đang dắt tay nhau đi trong đêm.

Ngắm nhìn bầu trời, Bống bỗng thấy đoàn tàu này cũng giống như những đoàn quân năm xưa, lặng lẽ và bền bỉ tiến về phía trước. Trong giấc ngủ chập chờn, hình ảnh đoàn xe đạp thổ thần kì, các cô giao liên mở đường và những người lính lái xe dũng cảm cứ thế hiện ra, đưa Bống vào giấc mơ thật đẹp.

Chương 2
Chuyến tàu kì lạ

